

Meghódol lelkem tenéked, nagy Felség

Ráday Pál, 1677–1733

Debrecen, 1774

1. Meg - hó-dol lel - kem te - né- ked, nagy Fel - ség,
Szent - há-romság - ban ki vagy egy Is - ten - ség.
Csak té - ged il - let minden tisz - tes - ség,
Mert té - ged u - ral az e - gész föld s ég.

2. Imád a nagy ég ő teljességével, Mondván: szent, szent, szent az Úr felségével! Teljes a föld s ég dicsőségével, Seregek Ura erősségével!

3. Imád a földnek kiterjedt nagysága, Mind e világnak nagy hatalmassága; A sok népeknek minden országa, Roppant táborok sűrű soksága.

4. Imád téged a napnak fényessége, Az éjszakának titkos setétsége; Imád a holdnak ő teljessége: A csillagoknak szép ékessége.

5. Imád a tenger s a vizek folyása, A sok hegyeknek magas fennállása; Minden szeleknek széjjeloszlása, S a madaraknak ékes szólása.

6. Imádlak én is téged, Teremtőmet, Gondviselőmet és Idvezítőmet, Megszentelőmet s erősítőmet: Én Istenemet, egy Segítőmet.

7. Imádlak téged, Urát kezdetemnek, Urát végemnek s egész életemnek, Fő szerző okát a természetnek, Halálnak Urát és kegyelemnek.

8. Imádlak téged, egyedül Uramat, Nem vetem másban én bizodalمامat; Mikor imádlak, halld meg én szómat, Írd be könyvedbe hódolásomat.